

Förhöret

HANS BRUNNBERG

SLÖJDLÄRAREN VAR FRUKTAD, mer fruktad än alla de andra lärarna på skolan. En gång hade han ställt upp tre äldre pojkar vid en vägg i slöjdsalen under en lektion för Arne och hans klasskamrater.

– Vad gjorde ni i torsdags eftermiddag, sa läraren.

– Vi var sjuka, sa en av pojkarna.

– Det var ni inte alls, sa läraren och gav en örfil till var och en av pojkarna som stod på rad.

Tänkte sig läraren att det var ett varnande exempel, eftersom örfilet skedde så öppet? Det fungerade mycket bra på Arne. I vilket fall blev han ännu räddare för läraren som mycket riktigt gick under öknamnet Örfilen – ett både skräckinjagande och verktygsaktigt namn.

En annan gång trodde Arne att det var klippt för honom också. När Örfilen lämnade salen för ett tag, så började några av killarna i klassen fylla av leklust jaga varandra över slöjdsalen mellan bänkarna. Då öppnades dörren och de enda som inte hann tillbaka till sina bänkar var Arne och en klasskamrat som hette Ronny. Läraren röt att de skulle lämna salen och stå utanför och skämmas i femton minuter. Efter den utmätta tiden öppnades dörren och de skulle gå in. Örfilen satte sig bakom katedern, medan killarna stod så långt bort de bara kunde.

– Kom närmare, skrek Örfilen.

Ronny gick raskt närmare, kanske van vid örfilens he-

mifrån. Arne tänkte att snart smäller det och närmade sig sakta katedern. Rädslan för stryk kom honom att knappt röra sig framåt.

Konstigt nog ändrade sig tonfallet hos slöjdläraren. Han sa med ganska mild röst:

– Bus hör inte hemma på mina lektioner, så det gör ni inte om, eller hur?

De nickade ivrigt och fick gå tillbaka till sina bänkar för att fortsätta hyvla, fila, slipa, såga i all oändlighet.

De hade någon gång en håltimme. Då gick de ofta ner till Pissån eller Skitån som den också kunde heta. Namnen konkurrerade med varandra och någon omröstning på nätet hade inte skett, eftersom det inte fanns något nät på den tiden. Därför rådde det en stor tveohöghet bland grabbarna om vad ån egentligen hette. Vilket namn var egentligen fräckast och skulle kunna utmana de vuxna?

Håltimmen låg direkt efter frukostrasten, så tiden var lång. De åkte på de brädor som låg och flöt i vattnet. Det var som att jumpa på isflak på vintern men i stort sett riskfritt; ån var bara fyra decimeter djup. Det kändes härligt och spännande.

Arne läste många böcker och hade plöjt igenom Huckleberry Finns äventyr. Huck tog sig fram på en flotte på en stor flod i Amirka. I Pissån låg det hopspikade brädor som kunde gälla för en flotte, och ån blev en stor flod. Killarna var laglösa ett tag mellan lektionerna och njöt av att ta sig fram några meter med hjälp av stakning med en annan bräda. Det här var livet. Frihet i stunden utan en tanke på nästa lektion eller framtiden, vad det nu var för någonting.

På ena sidan ån låg civilisationen med hyreshus, villor och ett värmeverk. På den andra sidan låg skogen, där man